

T.a.v. de burgemeester van de gemeente Hoorn
Postbus 603
1620 AR Hoorn

Tevens per mail: gemeente@hoorn.nl

Amsterdam, 25 oktober 2022

Betreft: bezwaarschrift

Ons kenmerk: 004G

Uw kenmerk: 1984018

Geachte lezer,

Namens Stichting We Promise ("**We Promise**"), gevestigd te Hoorn,

voor deze zaak vestigingsplaats kiezende aan de Nieuwe Achtergracht 164, 1018 WV Amsterdam, ten kantore van advocaat mevrouw mr. R. Beets van het PILP-NJCM, die als gemachtigde optreedt, maak ik bezwaar tegen uw besluit van 15 september 2022 ("**het besluit**").¹

Met uw besluit heeft u voorschriften gesteld en beperkingen opgelegd aan een door We Promise georganiseerde demonstratie tegen het standbeeld van Jan Pieterszoon Coen. De demonstratie vond plaats op 17 september 2022 op de Roode Steen te Hoorn.

Dit bezwaar richt zich tegen dat deel van de voorschriften en beperkingen waar We Promise het niet mee eens is en die hieronder worden genoemd. Deze beperkingen en voorschriften zijn disproportioneel en in strijd met de wet, de Grondwet en geldende mensenrechtenverdragen.

1 Procesverloop

Op 14 september 2022 heeft [REDACTED], voorzitter en woordvoerder van We Promise, de demonstratie gemeld bij de gemeente Hoorn.

Met het besluit van 15 september 2022 zijn door de burgemeester van de gemeente Hoorn voorschriften gesteld en beperkingen opgelegd aan de demonstratie van 17 september 2022.

Op 28 september 2022 heeft tussen [REDACTED] en twee medewerkers van de gemeente een informeel gesprek plaatsgevonden over de demonstratie. In dit gesprek ging het over hoge drempel die opgeworpen wordt door de kennisgevingsprocedure, alsmede over het grote aantal beperkingen in het besluit van 15 september 2022. Het verloop van dit gesprek gaf geen aanleiding om van het indienen van bezwaar af te zien.

¹ Bijlage 1

2 Het besluit

Met het besluit van 15 september 2022 legt de burgemeester drieëntwintig beperkingen en voorschriften op aan de demonstratie van We Promise. Hieronder worden de afzonderlijke beperkingen en voorschriften genoemd waartegen bezwaar wordt gemaakt.

- Dat de demonstranten 48 uur voor de aanvang van het protest aan de burgemeester moeten melden wanneer er meer dan de aangekondigde 3 demonstranten aan het protest zullen deelnemen (voorschrift 3);
- Dat de organisatie van de manifestatie primair verantwoordelijk voor het ordelijk verloop en het gedrag van de deelnemers van de manifestatie (voorschrift 4);
- Dat de organisatie zorg dient te dragen voor een ordedienst van minimaal 10% van het aantal deelnemers met een minimum van 1 persoon (voorschrift 5);
- Dat uitjouwen, uitschelden, intimiderende of aanstootgevende geluiden en gedragingen zijn niet toegestaan (beperking 12);
- Dat versterkt geluid niet is toegestaan (beperking 15);
- Dat het dragen van gezicht bedekkende kleding die tot doel hebben herkenning te voorkomen niet is toegestaan (beperking 18);

De bovengenoemde voorschriften en beperkingen zijn volgens We Promise in strijd met de Grondwet, (internationale) mensenrechtenverdragen en de wet. Tevens maakt We Promise met betrekking tot alle opgelegde voorschriften en beperkingen bezwaar tegen de ontbrekende motivering door de burgemeester.

Daarnaast maakt We Promise bezwaar tegen het feit dat er een zo grote hoeveelheid beperkingen en voorschriften (welgeteld drieëntwintig) is opgelegd aan hun protest (van drie mensen).

Tot slot maakt We Promise bezwaar tegen de wijze waarop de kennisgeving van de demonstratie moest worden gedaan. Dit kon enkel met een DigiD en was alleen mogelijk indien de kennisgever aangaf met de volgende tekst akkoord te gaan:

“De organisator(en) verklaart (verklaren) ermee bekend te zijn dat:

* van de antwoorden op de vragen niet mag worden afgeweken

* het gemeentebestuur zich de bevoegdheid voorbehoudt op hem/haar te verhalen kosten die de gemeente moet maken:

1. voor het schoonmaken van, als gevolg van de optocht, betoging of demonstratie verontreinigde straten, huizen en gebouwen

2. tot herstel van de schade die ten gevolge van de optocht, betoging of demonstratie aan eigendommen van de gemeente, alsmede van derden voor zover de gemeente daarvoor aansprakelijk blijkt te zijn, mocht zijn toegebracht.”²

Op de inhoud van de bezwaren zal hieronder worden ingegaan. Eerst zal kort het recht op betoging, zoals beschermd door internationaal en nationaal recht, worden beschreven.

² Bijlage 2

3 Het recht op betoging

Het recht op betoging is vastgelegd in de Grondwet, in mensenrechtenverdragen en in de wet. Het is een fundamenteel mensenrecht dat bijdraagt aan het functioneren van de democratische rechtsstaat.

Het recht tot vergadering en betoging is verankerd in artikel 9 van de Grondwet en het recht op vreedzame vergadering en vrijheid van vereniging is vastgelegd in het artikel 11 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (verder: “EVRM”), artikel 12 Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (verder: “Handvest Grondrechten EU”) en artikel 21 van het Internationaal Verdrag inzake Burger- en Politieke Rechten (verder: “IVBPR”).

Het recht op vreedzame vergadering en vrijheid van vereniging is onlosmakelijk verbonden met het recht op vrijheid van meningsuiting. Ook dit recht is breed verankerd in artikel 7 Grondwet, artikel 10 EVRM, artikel 11 Handvest Grondrechten EU en artikel 19 IVBPR.

Het uitgangspunt van een demonstratie is dat men gehoord moet kunnen worden, zonder dat er aan de inhoud van hetgeen men wil uiten eisen kunnen worden gesteld. Artikel 2 van de Wet Openbare Manifestaties (verder: “Wom”) bepaalt dan ook dat beperkingen aan het recht op betoging slechts aangewend kunnen worden ter bescherming van de gezondheid, in het belang van het verkeer en ter bestrijding of voorkoming van wanordelijkheden.

Artikel 6 Wom stelt dat de burgemeester tijdens een betoging aanwijzingen kan geven, die demonstranten en organisatoren in acht moeten nemen. Echter, bij het geven van dergelijke aanwijzingen mag de burgemeester zich niet bemoeien met de inhoud van een demonstratie. Een voorschrift, beperking of verbod kan daarom geen betrekking hebben op deze inhoud (artikel 5 lid 3 Wom), en de burgemeester mag ook geen gegevens verlangen over de inhoud van de te openbaren gedachtes of gevoelens (artikel 4 lid 3 Wom).

De overheid moet zich inspanssen om een demonstratie te faciliteren. De Nationale Ombudsman heeft in 2007 en 2018 rapporten geschreven over het recht op protest in Nederland en concludeerde:

“De burgemeester moet, met hulp van de politie, demonstraties in zijn of haar gemeente faciliteren en beschermen, zodat demonstranten hun grondrecht kunnen uitoefenen.”³

En:

“De overheid neigt naar risicomijdend gedrag. Overheden beschouwen het demonstratierecht in de praktijk niet zelden als onderdeel van een belangenafweging: het recht op demonstreren versus het belang van de openbare orde en veiligheid. De essentie van het grondrecht tot demonstreren moet voorop staan. Die essentie is dat de overheid zich tot het uiterste moet inspanssen om demonstraties te faciliteren en te beschermen, zodat burgers in vrijheid hun mening – hoe impopulair ook – kunnen laten horen. Elke andere houding van de overheid doet afbreuk aan de kern van het demonstratierecht.”⁴

Over het opleggen van beperkingen geeft de Nationale Ombudsman het volgende mee:

“Behoorlijk overheidshandelen betekent dat de overheid demonstraties in principe volledig faciliteert. Indien dat niet mogelijk is, moeten beperkingen goed gemotiveerd zijn en altijd terug zijn te voeren op de beperkingssystematiek van de Grondwet en de Wom. De beperkingen moeten bovendien transparant en toetsbaar zijn. Dat betekent dat de overheid haar besluiten duidelijk uitlegt aan de demonstranten en

³ Nationale Ombudsman, Rapport: ‘Demonstreren, een schurend grondrecht?’, 14 maart 2018, p. 3. zie:

<https://www.nationaleombudsman.nl/system/files/bijlage/2018%20015%20RAP%20Demonstraties.pdf>

⁴ Nationale Ombudsman 2018, p. 4.

daarbij aangeeft op welke wettelijke grondslag dat is gebaseerd, van welke feiten de overheid is uitgegaan en hoe rekening is gehouden met de belangen van de demonstrant.”⁵

De Nationale Ombudsman geeft verder aan dat de wensen van de demonstrant over plaats, tijd en vorm leidend moeten zijn in het gesprek tussen overheid en burger. Er kan enkel van afgeweken worden indien dit noodzakelijk is én gebaseerd is op een van de wettelijke beperkingsmogelijkheden. Dit volgt ook uit uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: “EHRM”).⁶

4 Gronden van bezwaar

4.1 Ten aanzien van voorschrift 3

Volgens het besluit dienen de demonstranten 48 uur voor de aanvang van het protest aan de burgemeester te melden wanneer er meer dan de aangekondigde drie demonstranten aan het protest zullen deelnemen (voorschrift 3).

Dit voorschrift legt een aanvullende eis op aan de organisatoren van de demonstratie en is daarmee een beperking van hun recht op protest. Op grond van de Wom mogen echter geen beperkingen worden opgelegd aan een protest voor een ander doel dan ter bescherming van de gezondheid, in het belang van het verkeer en ter bestrijding of voorkoming van wanordelijkheden (artikel 2 Wom).

De organisatoren hebben de gemeente medegedeeld dat ze maar een klein protest verwachten, met slechts drie aanwezige personen. We Promise ziet niet in hoe dit voorschrift, in deze situatie, één van de hierboven genoemde doelen kan dienen. Bovendien kan het kan altijd zo zijn dat mensen spontaan besluiten om zich bij de demonstratie aan te sluiten, zelfs tot op het allerlaatste moment. Dat is ook één van de uitgangspunten van het recht op betoging, dat iedereen deel zou moeten kunnen nemen zonder dat vooraf aan de gemeente te laten weten. Voorschrift 3 beperkt daarmee niet alleen het demonstratierecht van We Promise, maar ook van potentiële, nog niet bekende deelnemers.

Voorschrift 3 van het besluit is dan ook onzorgvuldig, disproportioneel en in strijd met het recht op betoging.

4.2 Ten aanzien van voorschriften 4 en 5

Volgens het besluit is de organisatie van de manifestatie primair verantwoordelijk voor het ordelijk verloop en het gedrag van de deelnemers van de manifestatie (voorschrift 4), en dient de organisatie zorg te dragen voor een ordedienst van minimaal 10% van het aantal deelnemers met een minimum van één persoon (voorschrift 5). Gezien de overlappende inhoud lenen deze voorschriften zich voor gezamenlijke behandeling.

De overheid moet zich inspannen om het demonstratierecht te faciliteren en te verwezenlijken. Daar hoort ook bij dat de overheid primair verantwoordelijk is voor het ordelijk verloop van demonstraties. Het handhaven van de orde is, bij uitstek, een overheidstaak, en mag niet zonder meer worden overgedragen aan de organisatie van een protest.⁷ De gezaghebbende *Richtlijnen voor vrijheid van*

⁵ Nationale Ombudsman 2018, p. 22.

⁶ Bijvoorbeeld EHRM 27 februari 2013, appl. nr. 58050/08 (Sáska/Hongarije).

⁷ OVSE/ODIHR & Venetië Commissie, *Richtlijnen voor vrijheid van vreedzame vergadering*, 2020, par. 138.

vreedzame vergadering van de Europese Commissie voor Democratie door Recht van de Raad van Europa (de “Venetië Commissie”) en de ‘Office for Democratic Institutions and Human Rights’ van de OVSE⁸ waarschuwen dat de eventuele aanwezigheid van een eigen ordedienst niet door overheden beschouwd mag worden als vervanging van voldoende aanwezigheid van rechtshandhavingpersoneel.⁹

Dit betekent in de eerste plaats dat We Promise niet primair verantwoordelijk kan worden gesteld voor het ordelijk verloop en het gedrag van deelnemers (voorschrift 4). De organisatie kan uiteraard zich inspannen voor een ordelijk verloop, en mensen aanspreken op gedrag indien de omstandigheden dat vereisen. Maar We Promise is niet verantwoordelijk voor het gedrag van derden.

In de tweede plaats betekent dit dat het voorschrift om zorg te dragen voor een ordedienst niet zonder meer is toegestaan. De verplichting om zelf zorg te dragen voor een ordedienst verhoogt immers de drempel om te demonstreren. Een inperking van het demonstratierecht moet altijd noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, en moet proportioneel zijn in het licht van het beoogde doel.

Het vereisen van een ordedienst kan volgens We Promise bij een protest van drie mensen niet noodzakelijk worden geacht. Daarnaast vereist voorschrift 5 in feite van de organisatie dat één van de drie deelnemers (dus 1/3 van het totale aantal aanwezigen) dienst moet doen als ordedienst. Dat is ook niet proportioneel.

De voorschriften 4 en 5 zijn dus opgelegd in strijd is met de Grondwet, de hierboven genoemde mensenrechtenverdragen en de wet. Dit maakt dit onderdeel van het besluit onzorgvuldig, disproportioneel, onjuist en in strijd met het recht op betoging en de vrijheid van meningsuiting.

4.3 Ten aanzien van beperking 12

Het besluit schrijft voor dat uitjouwen, uitschelden, intimiderende of aanstootgevende geluiden en gedragingen niet zijn toegestaan (beperking 12).

Dit is een voorwaarde die ziet op de inhoud van de demonstratie. Zoals is geschetst in hoofdstuk 3 mag de gemeente in het geheel geen voorwaarden opleggen over de inhoud van een demonstratie. Doet de gemeente dit wel, dan handelt ze in strijd met de Wom, de Grondwet en met verschillende mensenrechten, waaronder artikel 10 en 11 van het EVRM en artikel 19 en 21 van het IVBPR. Deze voorwaarde had dan ook duidelijk niet gesteld mogen worden.

Wanneer er strafbare uitingen (aanzetten tot geweld/haat/discriminatie, opruiing, groepsbelediging et cetera) worden gedaan tijdens een demonstratie waardoor de wet wordt overtreden, dan kan de politie – op gezag van het Openbaar Ministerie – ten aanzien van deze uitingen besluiten om op te treden. Strafbare uitingen zijn al strafbaar en hoeven daarom niet apart in een Wom-besluit te staan (dit geldt overigens ook voor beperking 11).

Demonstraties zijn bedoeld om de aandacht te krijgen en gaan vaak over onderwerpen waarover de

⁸ De Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa.

⁹ OVSE/ODIHR & Venetië Commissie, *Richtlijnen*, 2020, par. 156.

meningen verschillen. Aanstootgevende geluiden uit de maatschappij zijn juist wél beschermd – dat hoort bij een weerbare democratische rechtsstaat. Demonstraties verbieden omdat mensen er aanstoot aan zouden kunnen nemen, of vooraf voorwaarden opleggen die deze uitingen verbieden, druist rechtstreeks in tegen de basisgedachte achter dit fundamentele grondrecht.

Deze beperking is dan ook onzorgvuldig tot stand gekomen, is disproportioneel en is in strijd met het recht op betoging in de wet, de Grondwet en de eerder aangehaalde mensenrechtenverdragen.

4.4 Ten aanzien van beperking 15

Volgens het besluit is versterkt geluid niet toegestaan (beperking 15). Op grond van de Wom mogen echter geen beperkingen worden opgelegd aan een protest voor een ander doel dan ter bescherming van de gezondheid, in het belang van het verkeer en ter bestrijding of voorkoming van wanordelijkheden (artikel 2 Wom).

We Promise ziet niet in hoe het verbieden van versterkt geluid tijdens dit protest de bescherming van de gezondheid, het belang van het verkeer of de bestrijding of voorkoming van wanordelijkheden zou kunnen dienen. Bovendien gaat deze beperking voorbij aan het feit dat juist bij een demonstratie van zo'n geringe omvang (drie mensen), met een zeer beperkt stemgeluid, versterkt geluid van extra groot belang is om de boodschap van de demonstratie kenbaar te kunnen maken.

Ten slotte volgt uit rechtspraak van de ABRvS dat het gebruik van versterkt geluid een recht is dat beschermd wordt door de Grondwet.¹⁰ De ABRvS onderscheidt een recht op geluidsversterking als aanverwant en ondergeschikt aan het kernrecht op betoging zoals vastgelegd in artikel 9 Grondwet. Het recht op geluidsversterking draagt bij aan de verspreiding van de boodschap. Dat We Promise van de burgemeester geen versterkt geluid mag gebruiken vormt dan ook een schending van dit aanverwante recht op geluidsversterking.

Bovenstaande maakt dat de opgelegde beperking in strijd is met de Grondwet en mensenrechtenverdragen en de wet. Dit maakt dit onderdeel van het besluit onzorgvuldig, disproportioneel, onjuist en in strijd met het recht op betoging en de vrijheid van meningsuiting.

4.5 Ten aanzien van beperking 18

Het besluit schrijft voor dat het dragen van gezicht bedekkende kleding die tot doel heeft herkenning te voorkomen niet is toegestaan (beperking 18).

Het is voor We Promise belangrijk dat mensen zich veilig voelen om zich bij de demonstratie aan te sluiten, en daar valt ook onder dat zij de mogelijkheid moeten hebben om te protesteren zonder vrees voor herkenning door, en daarmee gepaard gaande blootstelling aan eventuele bedreigingen vanuit, de lokale gemeenschap.

Onder bepaalde omstandigheden kan een verbod op gezicht bedekkende kleding een toegestane inbreuk vormen op het demonstratierecht. Echter, daarvoor moet op basis van de specifieke omstandigheden van het geval worden beoordeeld (en gemotiveerd) of een dergelijke inperking

¹⁰ ABRvS 5 januari 1996, ECLI:NL:RVS:1996:AN5002.

noodzakelijk en ook proportioneel is.¹¹ Daarbij moet in acht worden genomen dat demonstranten gezicht bedekkende kleding kunnen dragen om herkenning te voorkomen (bijvoorbeeld in de media), of andere (gerechtvaardigde) redenen kunnen hebben om met gezicht bedekkende kleding aan een protest te willen deelnemen, zoals bijvoorbeeld geloofsovertuiging. Bovendien kan het dragen van gezicht bedekkende kleding ook onderdeel uitmaken van de boodschap van een protest (en dus raken aan de inhoud), en kan een verbod reeds om die reden niet toegestaan zijn.¹²

Dat het gaat om kleding die “tot doel heeft herkenning te voorkomen”, zoals blijkt uit de tekst van het besluit, is op zichzelf niet voldoende om een inperking op het demonstratierecht te rechtvaardigen. De OSVE en de Venetië Commissie zeggen hierover in de *Raadgevingen*:

“The wearing of a mask for expressive purposes at a peaceful assembly should not be prohibited so long as the mask or costume is not worn for the purpose of preventing the identification of a person whose conduct creates probable cause for arrest and so long as the mask does not create a clear and present danger of imminent unlawful conduct.”¹³ (onderstreping door advocaat)

Het voorkomen van herkenning kan dus *enkel* relevant zijn wanneer het gaat om een persoon wiens gedrag een waarschijnlijke grond voor arrestatie vormt, en wanneer de gezicht bedekking een duidelijk en aanwezig gevaar voor dreigend strafbaar gedrag creëert.

In de onderhavige zaak is hier geen sprake van. Dit onderdeel van het besluit is dan ook onzorgvuldig, disproportioneel, onjuist en in strijd met het recht op betoging en de vrijheid van meningsuiting

4.6 Ten aanzien van de grote hoeveelheid beperkingen en voorschriften

Het besluit legt drieëntwintig voorschriften en beperkingen op aan het protest van We Promise op 17 september 2022.

Het stellen van een dusdanig groot aantal beperkingen en voorschriften kan een ‘*chilling effect*’ hebben: potentiële demonstranten worden erdoor afgeschrikt. De Nationale Ombudsman zegt hierover in zijn rapport “*Demonstreren, een schurend grondrecht?*”:

“Demonstranten ervaren dat het aanmelden tot beperkingen leidt of dat er vooraf al standaardbeperkingen blijken te gelden (als voorbeeld: het meedragen van stokken voor een spandoek is verboden). Dat heeft als effect dat demonstranten bij voorbaat al afzien van demonstreren. Ook eerdere vervelende ervaringen maken dat demonstranten het niet meer aandurven om te gaan demonstreren.”¹⁴

Verder is het grote aantal voorschriften en beperkingen in onderhavige situatie – waarin het gaat om een protest van slechts drie personen – op zichzelf onevenredig en niet proportioneel. Ook in dat

¹¹ Nationale ombudsman, *Demonstreren, een schurend grondrecht?*, 2018, p. 23.

¹² Dit geldt overigens ook voor alle andere kledingbeperkingen die aan organisatoren van een demonstratie worden opgelegd, zoals in dit geval beperking 19 waarin staat dat het dragen van (club)gerelateerde kleding zoals voetbalkleding en jacks van motorclubs niet is toegestaan.

¹³ OSVE/ODIHR & Venetië Commissie, *Guidelines*, 2010, par. 98.

¹⁴ De Nationale Ombudsman, *Demonstreren, een schurend grondrecht?* (2018), p. 31.

opzicht is het besluit dus onzorgvuldig, disproportioneel, onjuist en in strijd met het recht op betoging en de vrijheid van meningsuiting.

4.7 Motiveringsgebrek

De burgemeester motiveert de drieëntwintig opgelegde voorschriften en beperkingen geheel niet. Hij heeft het protest kennelijk niet op de eigen merites beoordeeld, maar een standaard lijst met voorschriften en beperkingen opgelegd. Elke demonstratie, en dus ook elke inperking daarvan, moet echter beoordeeld worden op basis van de specifieke omstandigheden van het geval. Daarmee is sprake van een motiveringsgebrek in de zin van artikel 3:46 Awb.

4.8 Inzake de wijze van kennisgeving

De wijze van kennisgeving verplicht de kennisgever om met een DigiD in te loggen en om akkoord te gaan met de tekst zoals weergegeven in hoofdstuk 2.¹⁵

Volgens het EHRM is een kennisgevingsprocedure op zichzelf niet in strijd met het demonstratierecht. Echter, dit verandert wanneer de kennisgevingsprocedure een “verborgen obstakel” vormt voor de uitoefening van het demonstratierecht.¹⁶

In de huidige situatie vormt de kennisgevingsprocedure wel degelijk een obstakel. Het is immers alléén mogelijk om een kennisgeving te doen onder acceptatie van de verhaalsmogelijkheid van eventuele schoonmaakkosten of kosten voor herstel van schade. Een dergelijk vereiste bij de kennisgeving verhoogt de drempel om demonstraties te organiseren en heeft daarmee een ‘chilling effect’. Het verhalen van eventuele schade op de organisator en/of de melder van de demonstratie is vanuit internationaal recht niet toegestaan:

“Assembly organizers and representatives should under no conditions be obliged to pay for damages caused by other participants in an assembly (unless they incited, or otherwise directly caused them).”¹⁷

Daarnaast kan ook het feit dat kennisgeving alleen mogelijk is middels DigiD een ‘chilling effect’ hebben – het kan mensen afschrikken van het aanmelden van een demonstratie. Het vereiste van kennisgeving via DigiD is bovendien op zichzelf inherent beperkend, omdat dit het onmogelijk maakt voor mensen die niet in het bezit van een DigiD zijn om een demonstratie aan te melden.¹⁸

De wijze van kennisgeving vormt volgens We Promise dan ook een niet toegestane inperking van haar demonstratierecht, en is onzorgvuldig, disproportioneel en onjuist.

5 Conclusie

Demonstreren is een grondrecht, net als het daarbij verkondigen van een mening. Op de overheid rusten rond dit grondrecht positieve plichten, waaronder het mogelijk maken en faciliteren van die rechten, en negatieve plichten, namelijk het zich onthouden van acties die de uitoefening van dat recht onredelijk beperken of onmogelijk maken. Een demonstratie moet gefaciliteerd worden door de

¹⁵ Bijlage 2

¹⁶ EHRM, *Lashmankin e.a. tegen Rusland*, 7 februari 2017, par. 445.

¹⁷ OVSE/ODIHR & Venetië Commissie, *Richtlijnen*, 2020, par. 224.

¹⁸ Dat het ook mogelijk is om een demonstratie via E-herkenning aan te melden maakt dit niet anders, omdat E-herkenning alleen gebruikt kan worden door ondernemers met een inschrijving bij de Kamer van Koophandel.

overheid. Beperkingen mogen enkel opgelegd worden als ze noodzakelijk en proportioneel zijn en voortvloeien uit de wet.

De in dit bezwaarschrift bestreden beperkingen en voorschriften, die door de burgemeester gesteld zijn in het besluit van 15 september 2022, hadden niet opgelegd mogen worden. De beperkingen zijn niet noodzakelijk, zijn in strijd met de wet, de Grondwet en de mensenrechten en het besluit is op die punten onjuist, onzorgvuldig en disproportioneel.

Ik verzoek u dit bezwaar gegrond te verklaren, het besluit van 15 september 2022 ten aanzien van de beperkingen en voorschriften die in dit bezwaar genoemd zijn te herroepen en in de beslissing op bezwaar deze voorwaarden niet langer aan de demonstratie te verbinden.

We Promise is voornemens om in de toekomst nog vaker te demonstreren in Hoorn. Zij houdt ook daarmee belang bij deze beslissing.

We Promise maakt graag gebruik van het recht het bezwaar mondeling toe te lichten in een hoorzitting.

Ik verzoek u daarnaast de kosten die We Promise in verband met de behandeling van dit bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken, te vergoeden.

Hoogachtend,

mr. R. Beets
Advocaat PILP-NJCM

